Desluşeam din ce în ce mai clar siluietele uriaşe, distruse într-o ilogică ciocnire, dar nu zăream capătul acestei apocalipse.

IMPACT de Viorel Pîrligras

ARHEMUL APOCALIPTIC

Trase cuţitul însângerat din trupul moale.Simţea o bucurie cumplită atunci când ucidea încă o fiinţă vie.Era noapte şi stelele îi atrăgeau privirea.O lumină verzuie plutea departe unduindu-se pe boltă.Întoarse capul şi strigătul ochilor izbucni într-un hohot nestăvilit de fericire.Corpul omului întins pe caldarâmul cald avea cutia toracică deschisă lăsând tremurător sângele să se prelingă pe asfalt.Licăririle vesele din ochii ucigaşului se stinseră brusc.Intuiţia îi spunea că este urmărit, că a fost observat şi iminent pedeapsa se apropie.

Cerul se despică în mii de fulgere deasupra lui.Lumina îl orbi obligându-l să-şi strângă pleoapele.Simţea flăcări ţâşnind de pretutindeni.Suliţe roşii îi sfâşiau retina pentru ca apoi să-i zdrobească creierul.Înglobat într-o cavalcadă luminoasă violentă, fiinţa sa era cuprinsă de panică.Întuneric...La fel de repede cum intrase, ieşi din învăluirea energetică ce-i înghiţea gândurile şi fiinţa.

Răni vii, ochii refuzau să privească.Teama îl cuprinse frângându-i respiraţia, dar frica risipi bezna din jur etalând contururi ciudate.Aerul se îngroşa, iar el putrezea între pietre concrescute himeric într-un echilibru fragil.Pământul era îngheţat, pleznind în stropi greţoşi la fiecare pas.Orizontul se etala provocator, lipindu-se de siluietele îndepărtate, scânteind din stelele mânjite cu poleială, scârţîind tăcut pe orbitele lor.Reuşise să observe zarea cu sânge rece, dar nimic nu-i oferea o imagine clară a reliefului apropiat oricât se străduia.

Imperceptibil mai întâi, apoi mai tare şi mai tare, tabloul respingător începea să crape; să se adune în muchii ascuţite construind PIATRA.El.Piatra neagră pe care o admirase de multe ori în singurătatea ei semeaţă de unicitate covârşitoare.Sângele i se scurgea parcă din vine, lăsând pământul să fiarbă spumos în jurul său.Subconştientul îl împinse să fugă, să se bălăcească în clăbuci soioşi de noroi cât mai departe.

"UNDE SUNT...?!"

striga, dar nu-i răspunse decât vântul apărut rece, mat furând orice fărâmă de căldură.

"ORIUNDE, DAR SĂ PUN ÎNTRE MINE ŞI EL O
DISTANŢĂ CÂT MAI MARE...SETEA MĂ CHINUIE-
APĂ...ÎNTINDERE DE CLISĂ ÎNMUIND STÂNCILE
PESTE TOT...VREAU APĂ.DAŢI-MI..."

Şi pretutindeni materia se răsculă, învolburându-se în alte chipuri.Apa curgea acum la picioarele lui, unduind uşor nisipul curat de pe maluri.Bău repede nesimţind nimic, poate doar sângele pulsând nebun în artere.Forma sa atletică se topea, pocnea din încheieturi suferind.Raţiunea trudea mugind să-şi scoată corpul din instinctele ce-i aduceau moartea.Gândurile se aruncau demente în cele mai periculoase spaţii până când totul se linişti.

"SUNT UN OM ATOTPUTERNIC!POT SĂ FAC
ORICE DORESC.NATURA ACEASTA ESTE RODUL

VOINŢEI MELE!"

Buzele sale strigau ceea ceel credea.Se întoarse urcând liniştit pe mal, dar acolo era PIATRA, steiul uriaş din vis.Structura lui explodă pentru câteva clipe, ca apoi să se adune într-o fugă fără sfârşit.Relieful se schimba în faţa lui şi după el, în jocuri nefireşti cu legile naturii.Ţinutul, arhemul nu refuz a nimic sau aproape nimic...

"SUNT REGELE ACESTOR LOCURI, DAR NU
SINGURUL.ALĂTURI DE MINE ESTE CEVA, CINEVA...
STOP!"

Pământul alergând se opri.În spate se afla MONOLITUL aşteptând înfrângerea lui.Din vârful stâncii o sclipire îl avertiză că războiul a început, că doi stăpâni ai acestui tărâm fantastic nu pot coexista.Închipuirea îi ridică yiduri groase de piatră protejându-l de blocurile grele de materie năvălind sălbatic.Stătea încovoiat sub o boltă.Pereţii fortăreţei crăpau din ce în ce mai tare, ameninţând să se prăbuşească, iar el nu avea puterea să-i ridice din nou.

Se auzeau bubuituri îndepărtate, pârâituri de mitralieră, gloanţe rănind văzduhul contaminat de exploziile bombelor atomice, neutronice ţi hadronice, dar gândul îl scufundă în imensitatea pamântului.Arme sofisticate fulgerau secţionând fragmentul de materie căutându-l.Buncăre de plumb, de elemente hipergrele se opuneau firav catacombei neîntrerupte.

Timpul sălta printre coordonate şi secundele porneau nebuneşte în cele patru zări, pulverizând sau alcătuind lumi noi, populate de monştri morţi sau nenăscuţi, împletiţi cu gigantice plante.

Pământul colcăia mereu avid de viaţă, materie şi timp amestecându-se până la unitatea lor morfofuncţională.Ideile sale păleau , se stingeau în faţa tabloului ce colapsa Universul.

"OPRIŢI!...NU SE POATE INTÂMPLA AŞA!
AICI NU EXISTĂ LOGICĂ!"

Omul ieşi la suprafaţă şi chipul său se schimonosi sub povara vieţii îngheţate grotesc printre clipe rănite în materie lipsită de tact.Glisând uşor se ăndreptă către locul de la orizont.Câteva raze laser anemice plecate de ACOLO îl izbiră.

"NU MAI POT FI ÎNFRÂNT.SUPERIORITATEA
CÂMPULUI MEU PSI A ÎNTRECUT CELE MAI
ÎNAINTATE TEHNICI ALE VIITORULUI.MATERIA
MOARTĂ NU A REUŞIT SĂ ZDROBEASCĂ SUBSTANŢA VIE.
ESTI ÎNVINS ŞI NU EXISTĂ DECÂT O SINGURĂ CALE:
DISTRUGEREA TA."

Se afla la baza PIETREI parcă nesfârşită.Inchise ochii şi universul acela ciudat dispăru.Orizontul pălea într-o beznă pustie acoperind stâncile.Atinse blocul de piatră şi un val de lumină îl cuprinse moale purtândul prin univers.

În spaţiu imaginea ştearsă a adversarului se recompunea din puncte fumegând odată cu carcasa de plastic şi cele câteva fire carbonizate.Computerul era distrus, spaţiul şi timpul se recompuseseră la dimensiunea lor anterioară.Absorbţia fusese întreruptă după cine stie cât timp.

Trecu pe celălalt trotuar salutând cu un gest scurt fosta lui victimă.Paşii răsunau strident în noaptea senină.

MILOŞ CRISTIAN